

ΦΟΙΤΗΤΕΣ

ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

CLASSROOM

ελευθεριακό σχήμα Πληροφορικής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η προσούρα που διαβάσετε δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από μια προσπάθεια συμβολής του ελευθεριακού σχήματος του τμήματος πληροφορικής και τηλεπικοινωνιών του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών ClassROM για την επανεκκίνηση των συλλογικών διαδικασιών και κατά συνέπεια, την δημιουργία ενός ρεύματος ταξικής αντιπαράθεσης. Είναι δηλαδή, η προσπάθεια διαμόρφωσης ενός συνδικαλιστικού προγράμματος που κατατίθεται ως πρόταση δράσης με γνώμονα τις ανάγκες μας και στόχο την αγωνιστική συσπείρωση γύρω από ζητήματα που αφορούν στο υλικό κόστος διαβίωσης κάθε φοιτητή/ριας, στις συνθήκες και στις υποδομές φοίτησης, στον επανακαθορισμό του «Προγράμματος σπουδών», όπως και στην επανεξέταση του τρόπου διεξαγωγής της Γενικής Συνέλευσης. Σε αυτό συμπεριλαμβάνονται διεκδικήσεις και αιτήματα που πιστεύουμε πως θα βελτιώσουν τις συνθήκες φοίτησης στο τμήμα μας. Αντίστοιχα, δεν περιλαμβάνονται ιδεολογικοί παιάνες και σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει κάποιος/α συμφοιτητής/ρια μας για να μπορεί να συνταχθεί με το πρόγραμμα να πρέπει να τοποθετείται ιδεολογικά στα πλαίσια του αντεξουσιαστικού ή ελευθεριακού χώρου. Οι προτάσεις αυτές και η κριτική που ασκούμε γίνονται με μια δημιουργική διάθεση και απορρέουν από την οικονομική μας θέση μέσα στο κοινωνικό σύνολο, δηλαδή των νυν ή μελλοντικών εργαζομένων, των ανέργων, των μεταναστών/τριών καθώς και από την ελευθεριακή μας κουλτούρα.

Με τη προσούρα αυτή γίνεται επίσης μια κριτική στην υπάρχουσα δομή της πληροφορικής και τηλεπικοινωνιακής εκπαίδευσης, όπως ορίζεται από τις ανάγκες και τις επιδιώξεις του καπιταλιστικού συστήματος. Συμπληρωματικά, αυτή η κριτική εντάσσεται στα πλαίσια της αντίληψης και της πρακτικής μας, όσον αφορά στην προσπάθεια οικοδόμησης της ελευθεριακής παιδείας. Παράλληλα, αντιμάχεται τα σχέδια και τα επιχειρήματα της διοίκησης του τμήματος, που στοχοθετεί με τη τελευταία αναδιάρθρωση του ΠΠΣ να εισάγει «ήθη δυτικού πολιτισμού» συνοδεία μοντέλων υπερ-εντατικοποίησης της φοιτητικής καθημερινότητας και δημιουργίας πειθήνιων εργαζομένων. Ακόμη παρουσιάζεται μια πρώτη πρόταση σχετικά με τον τρόπο διεξαγωγής της γενικής συνέλευσης του συλλόγου καθώς πιστεύουμε πως ο τρόπος που διεξάγεται τώρα είναι προβληματικός. Θεωρούμε κίνηση ζωτικής σημασίας για την επίτευξη κινηματικών διεκδικήσεων και υλικών νικών την άμεση ίαση της συλλογικής μας διαδικασίας και την προώθηση της σε μία αγωνιστική κατεύθυνση, μακριά από την υπερ-πολιτικοποίηση που εμβολιάζουν σε αυτή τα υπόλοιπα οργανωμένα συστατικά της μέρη, αδιαφορώντας τελικώς για το διαταξικό της χαρακτήρα.

ΚΟΣΤΟΣ ΦΟΙΤΗΣΗΣ

Είναι γεγονός πως το Πανεπιστήμιο δεν καλύπτει τις ανάγκες του μεγαλύτερου μέρος των φοιτητών/τριων, πόσο μάλλον τις **βασικές ανάγκες σίτισης, στέγασης και μεταφορών**. Το σύνολο αυτών των τριών αναγκών ονομάζεται και ως κόστος φοίτησης και μέχρι στιγμής η κάλυψη τους, αν όχι μηδαμινή, είναι σίγουρα ελλιπής.

Το κόστος φοίτησης χρόνο με το χρόνο, νομοσχέδιο με το νομοσχέδιο, μετακυλιέται σε κάθε φοιτητή και φοιτήτρια επηρεάζοντας σημαντικά όλες τις πτυχές της προσωπικής και κοινωνικής του/της ζωής, υποδηλώνοντας παράλληλα τα σχέδια του καπιταλιστικού συστήματος για τη πορεία του Πανεπιστημίου. Ποτέ και κανείς από εμάς δεν περίμενε βέβαια μια διαφορετική διαχείριση, αφού σκοπός του κεφαλαίου και του κράτους είναι η εκμετάλλευση του κόσμου της εργασίας με τους βέλτιστους όρους, σύμφωνα πάντα με τα συμφέροντα των πρώτων. Η πραγματικότητα αυτή λειτουργεί σαν αγκάθι στα πλευρά των ταξικά κατώτερων φοιτητών και φοιτητριών και εάν δεν περιορίζει μερίδα ανθρώπων από την ένταξη τους στη τριτοβάθμια, τότε σίγουρα αναγκάζει τον καθένα/καθεμία από εμάς σε ταυτόχρονη φοίτηση και εργασία. Οι **μετανάστες και οι μετανάστριες, τα παιδιά εργατών ή ανέργων** οδηγούνται λοιπόν σε μια εφιαλτική καθημερινότητα για να ικανοποιηθούν τα θέλω του συστήματος επομένως και των λίγων.

Σίτιση

Τη λέσχη σίτισης της Πανεπιστημιούπολης την έχουν *εργολαβία οι "Αφοί Κομπατσιάρη" τα τελευταία χρόνια. Οι συγκεκριμένοι εργολάβοι χρηματοδοτούνται από το Κράτος με το ποσό των 1.000.800 ευρώ ετησίως, βάση της συμφωνίας που έχουν κάνει, και πιο λεπτομερώς: Ανά μερίδα ατόμου 2,70 x 365 ημέρες του χρόνου x 2000 κάρτες σίτισης. Με την ίδια εταιρεία να έχει τον έλεγχο των πανεπιστημιακών λεσχών σίτισης πολλών άλλων ιδρυμάτων καθώς και των ΚΨΜ στα στρατόπεδα. Γίνεται σαφές πως η **χρηματοδότηση των «επενδυτών» λειτουργεί εις βάρος των αναγκών μας και υπέρ της ατελείωτης κερδοφορίας τους.**

*Εργολαβία σημαίνει οικονομική εξαθλίωση των εργαζομένων. Ωρομίσθια είτε ημερομίσθια δουλειά με απολαβή 2 ευρώ την ώρα, ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα, απλήρωτες υπερωρίες και στάση – παύση πληρωμών ανάλογα με τα κέφια των αφεντικών

Κάθε φοιτητής δικαιούται να σιτίζεται δωρεάν και ποιοτικά. Αυτό πρέπει να γίνει σημείο διεκδίκησης των φοιτητικών αγώνων σε ένα ευρύτερο πλαίσιο μάχης πάνω στο κόστος φοίτησης και γύρω από την προώθηση των συμφερόντων της τάξης μας. Δεν δύναται να μένουμε άπραγοι όταν πληττόμαστε συστηματικά από την κυβερνητική πολιτική και μεταχειριζόμαστε ως αντικείμενα σταδιακής εξόντωσης.

Στέγαση

Αποτελεί μια βασική ανάγκη του ανθρώπου αλλά δεν φαίνεται να υπολογίζεται ως τέτοια, καθώς κάθε φοιτητής πασχίζει για να κριθεί άξιος στέγασης. Αυτή η πραγματικότητα επιβάλλεται σε όλα τα παιδιά της επαρχίας, που λόγω της **έλλειψης εστιών** και χώρου, εξαναγκάζονται στην αναζήτηση στέγης πληρωμένης από τους ίδιους. Ωστόσο, το θέμα είναι ξεκάθαρο: Το οικονομικό ζήτημα περί στέγασης αποτελεί άμεση επίθεση στο μεγαλύτερο μέρος των φοιτητών και των φοιτητριών, δηλαδή στα παιδιά που είναι γόννοι εργατών. Προφανώς δεν πρέπει να γίνεται διαχωρισμός σύμφωνα με τοπολογικά κριτήρια, αφού το σύνολο των προαναφερθέντων φοιτητών και φοιτητριών παλεύει σταθερά για την επιβίωση του.

Υπάρχουν ιδρύματα όπως το Πάντειο, το ΠΑ.ΠΕΙ., το ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ και το ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ, που δεν διαθέτουν καν χώρο στέγασης, και στο ΕΚΠΑ και στο ΕΜΠ παρότι κατέχουμε τα βασικά πάνω στη στέγαση φοιτητών, **αν μπορούμε να ορίσουμε ως τυπική κάλυψη της ανάγκης στέγασης είναι μια εστία, βρισκόμαστε ολοκληρωτικά ανεπαρκείς στη βάση της ικανοποίησης των αναγκών μας.**

Είναι συμφέρον των φοιτητών και των φοιτητριών εργατικής ταξικής προέλευσης, φοιτητών και φοιτητριών είτε εργαζομένων είτε ανέργων να παλέψουν για την ανέγερση εστιών και τη διεκδίκηση θέσεων στέγασης για όλους μας. Σε αυτή τη βάση λοιπόν πρέπει να οργανωθούν δράσεις εντός Πανεπιστημιούπολης σε πρώτο χρόνο και εκτός σε δεύτερο, για να προασπίσουμε τα ίδια μας τα συμφέροντα.

Μεταφορές

Είναι κατάσταση καθημερινότητας να ζούμε με το **φόβο του ελέγχου** στα ΜΜΜ. Έναν έλεγχο που νομιμοποιεί το καθεστώς του κεφαλαιοκνηγού, δημιουργώντας συνθήκες καταπίεσης και ιεραρχικοποίησης, που μισθώνεται με τη μισή αξία του προστίμου, ανεξάρτητα από το βασικό μισθό του. Αυτή η κατάσταση πλήττει μόνο τους κοινωνικά κατώτερους, δηλαδή τους εργαζόμενους, τους άνεργους, τους μετανάστες και επομένως την πλειονότητα των φοιτητών. Πολλές φορές αυτή η καταπίεση επεκτείνεται από τα όρια του ελεγκτικού τραμπουκισμού και οδηγείται στη βίαιη συμπεριφορά, αφού δεν είναι λίγες οι φορές που οι ελεγκτές έχουν επιβεβαιώσει το φασιστικό τους ρόλο, τραμπουκίζοντας και σωματικά επιβάτες ΜΜΜ.

Για εμάς **δεν νοείται να δίνουμε ούτε ένα λεπτό για τις μεταφορές μας**, οι οποίες είναι απαραίτητες για οποιαδήποτε ενασχόλησή μας σχετικά με το αντικείμενο της σχολής, και κρίνουμε πως είναι η απαραίτητη η στάση μας ως ταξικά αλληλέγγυων σε όσους βιώνουν την ίδια μορφή καταπίεσης. Το αντίτιμο του εισιτηρίου είναι ένα ακόμα βάρος στα προβλήματα και στο βιοπορισμό κάθε/μιας φοιτητή/ριας εργατικής ταξικής προέλευσης. Διεκδικούμε δωρεάν μεταφορές, ξεκινώντας από τα "πανεπιστημιακά" λεωφορεία (250,608) με παρεμβατικές δυναμικές δράσεις, όπως και κάναμε σε πρωτοβουλιακό επίπεδο κατά τη διάρκεια του εαρινού εξαμήνου του ακαδημαϊκού έτους 14-15 για να σταματήσει επιτέλους η κερδοφορία και η ενίσχυση του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού επί των φυσικών αναγκών μας.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

Το ΕΚΠΑ -εκτός άλλων- φημίζεται πλέον και για τις τρομακτικά **ανθυγιεινές εγκαταστάσεις** του. Αίθουσες διδασκαλίας, αμφιθέατρα, γραφεία καθηγητών και διοικητικού προσωπικού, τουαλέτες αλλά και εξωτερικοί χώροι έχουν μετατραπεί σε εστίες μόλυνσης, από τις οποίες κινδυνεύει κάθε μέλος της πανεπιστημιακής κοινότητας. Οι μόνιμες/οι καθαρίστριες και καθαριστές του ΕΚΠΑ βρίσκονται σε διαθεσιμότητα από το 2013 αφού ήδη είχε μειωθεί σημαντικά ο μισθός τους, ενώ αφού ακολούθησε η απόλυση τους το Πανεπιστήμιο Αθηνών αποφάσισε να στραφεί στις ιδιωτικές εργολαβικές εταιρίες καθαρισμού. Αυτές οι ιδιωτικές εταιρίες όμως βρήκαν τόπο μέσα στο ΕΚΠΑ να στήσουν έναν νέο εργασιακό μεσαίωνα. Απλήρωτες εργατώρες και υπερωρίες, απολύσεις και "ελαστικά" ωράρια. Στη συνέχεια όμως τελείωσε και αυτό. Οι καθαριστές/καθαρίστριες έχοντας στο πλάι τους φοιτητές, που επιδεικνυαν την ταξική τους αλληλεγγύη, διεκδίκησαν τα δεδουλευμένα, και τα αφεντικά μετά την ήττα τους μάζεψαν τις επιχειρήσεις τους και έψαξαν για κάπου πιο

κερδοφόρα. Η Σύγκλητος ενέκρινε 3.4 εκ € για σεκιουριτάδες, ενώ οι περισσότερες σχολές της πανεπιστημιούπολης δεν είχαν υπηρεσίες καθαριότητας.

Και τότε πρέπει να ήταν η τελευταία φορά που συναντήσαμε συνεργείο καθαρισμού μέσα στη σχολή. Τουλάχιστον με την έμμισθή του υπόσταση. Από τότε, προωθήθηκε ένα μοντέλο "εθελοντισμού", τόσο από τη μεριά κάποιων φοιτητών όσο και από τη μεριά κάποιων καθηγητών και άλλων στελεχών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ενός πολύ κακώς εννοούμενου εθελοντισμού. Γιατί πολύ κακώς; Γιατί ο υποχρεωτικός καθαρισμός που βαφτίζεται εθελοντισμός νομιμοποιεί την απόφαση του κάθε οργάνου του Πανεπιστημίου και του κράτους για την απόλυση των καθαριστριών/καθαριστών, κατακρεουργώντας την ίδια στιγμή τον αγώνα τους. Επί τούτου νομιμοποιεί επίσης και την άμισθη εργασία και θυμίζει κοινωνική οπισθοδρόμηση, καθώς το ότι η εργασία αμείβεται είναι αποτέλεσμα εργατικών διεκδικήσεων.

Έχουμε φτάσει σε σημείο που οι κλειστές τουαλέτες κάτω από την Α1 δεν μας κάνουν εντύπωση, που τα βρώμικα εργαστήρια είναι κατάσταση δεδομένη και που μας έχουν κάνει να πιστέψουμε ότι για να καθαριστεί ένας κοινωνικός χώρος, ώστε να είναι ικανός να προσφέρει αυτά για τα οποία κατασκευάστηκε θα πρέπει κάποιος να κερδοφορεί εις βάρος κάποιου άλλου. Απαιτούμε και διεκδικούμε καθαρές σχολές, που κανείς δεν θα πλουτίζει ούτε από την ανάγκη των μελών της Πανεπιστημιακής Κοινότητας για καθαριότητα, αλλά ούτε και από την ανάγκη των συνανθρώπων μας να εργαστούν για να επιβιώσουν.

Όσον αφορά στο πρόγραμμα σπουδών

Απαιτούμε:

- Την **Κατάργηση των αλυσίδων μαθημάτων**
- Την **Κατάργηση του ορίου δηλώσεων μαθημάτων**
- Εξεταστική με αρκετό χρόνο έτσι ώστε να μπορούμε να δώσουμε όσα μαθήματα επιθυμούμε σε **αξιοπρεπείς συνθήκες**

Γιατί;

Η τελευταία αναδιάρθρωση του «Προγράμματος Σπουδών» μας έφερε αντιμέτωπους με μία νέα εκπαιδευτική πραγματικότητα. Οι αλλαγές των κατευθύνσεων και οι αντικαταστάσεις μαθημάτων κορμού ήταν μόνο η αρχή για ένα πακέτο μεταρρυθμίσεων, που συμπληρωνόταν βαθμιαία με άλλα **χαρακτηριστικά περαιτέρω εντατικοποίησης** όπως οι εξεταστικές τριών εβδομάδων και το περιορισμένο όριο δήλωσης μαθημάτων. Η ολοκλήρωση του «αντι-εκπαιδευτικού» αυτού πακέτου ήρθε σαν ένα απρόσμενο κρεσέντο αντιλευθεριακής σκέψης και πρακτικής από τη πλευρά της διοίκησης του τμήματος που περίπου ένα χρόνο μετά τη λειτουργία του προγράμματος ανακοίνωσε την **επιβολή αλυσίδων μαθημάτων**.

Οι αλυσίδες **δεν επωφελούν** σε καμία περίπτωση τις ανάγκες των φοιτητών και **στέκονται εμπόδιο** στην βελτίωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αφού προωθούν δομικά ένα μοντέλο ασφυκτικής παραγωγής και ανελαστικών ωραρίων. Εντείνουν επί της ουσίας τους ρυθμούς της φοιτητικής καθημερινότητας γεγονός που δεν λειτουργεί παρά μόνο περιοριστικά ως προς την εκπαιδευτική ανάπτυξη του καθενός/μιας φοιτητή/ριας μεμονωμένα και ταυτόχρονα λειτουργεί αντιδημιουργικά ως προς τη κοινωνική εξέλιξη εν γένει. Η ύπαρξη προαπαιτούμενων μαθημάτων ουσιαστικά αποτελεί τροχοπέδη της ελευθεριακής παιδείας που εμείς οραματιζόμαστε και με τις κινητοποιήσεις μας οικοδομούμε σταδιακά.

Εμβαθύνοντας περισσότερο στο χρονικό της υπόθεσης από την στιγμή που βγήκε το νέο ΠΠΣ κανείς από εμάς δεν ήξερε για τις αλυσίδες, ούτε υπήρχε σχετική ανακοίνωση. Υπήρχε μόνο μια γνωστοποιημένη αναφορά σε «προαπαιτούμενα μαθήματα» που κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν τυπική παραίνεση προς τους φοιτητές για τον τρόπο που θα επιλέξουν να χειριστούν την ποιοτική και ποσοτική διαλογή των μαθημάτων τους, όπως συνέβαινε και με το τέως ΠΠΣ ή θα είχαν κυριολεκτική ισχύ στη βάση των «κάθετων» αλυσίδων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα πολλοί/ες φοιτητές/τριες που ακολουθούσαν το παλιό πρόγραμμα σπουδών να εγγραφούν στο τρέχων, χωρίς να γνωρίζουν ότι θα αποκλειστούν στη συνέχεια από τη δήλωση μερίδας μαθημάτων και οι νέοι/ες φοιτητές/ριες που υποχρεούνταν να το ακολουθήσουν να μην είναι εκτενώς ενήμεροι. Προφανώς η τακτική της διοίκησης κατέστησε σχεδόν αδύνατη τη συγκρότηση κινήματος, στα πλαίσια της σχολής μας, πάνω στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Για την αποσαφήνιση του νέου αντικειμενικού μέτρου

Η βασική ιδέα πίσω από τις αλυσίδες μαθημάτων είναι ότι οι φοιτητές/ριες που δεν έχουν περάσει το πρώτο μάθημα της αλυσίδας, δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουν στα επόμενα. Αυτή η σκέψη ωστόσο είναι στην ουσία της λανθασμένη καθώς κανένας υπεύθυνος δημιουργίας και σχεδιασμού προγραμμάτων σπουδών δεν μπορεί να αντιληφθεί καθολικά τον τρόπο εργασίας κάθε φοιτητή/ριας, τις μαθησιακές του/της μεθόδους όπως

και ένα σύνολο παραγόντων που αφορούν στην κοινωνική του/της θέση και ζωή και συνεπώς κανείς δεν μπορεί να επιβάλλει απόλυτα μια **εγλωβιστική πορεία επιλογής μαθημάτων**.

Για παράδειγμα υπάρχουν φοιτητές και φοιτήτριες οι οποίοι/ες έχουν δώσει ένα μάθημα αρκετές φορές και κατέχουν την απαραίτητη γνώση για την παρακολούθηση ενός άλλου. Η γνώση δεν μπορεί κάθε φορά να πιστοποιείται βέλτιστα σε μια εξέταση δηλαδή όπως συμβαίνει κατά κόρον στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο. Ενδεικτικά του παράλογου του μέτρου, στη συντριπτική πλειοψηφία των μαθημάτων το ποσοστό επιτυχίας σε κάθε εξεταστική δεν ξεπερνά το 35%. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι σε μαθήματα αλυσίδας το 65% αυτών που τα δίνουν, σίγουρα θα πάνε πίσω τουλάχιστον ένα εξάμηνο και όλο αυτό το σκηνικό αποσκοπεί στη δημιουργία ενός νέου εργατικού ρόλου για τους φοιτητές, αυτόν δηλαδή των προσηλωμένων στο κυρίαρχο μοντέλο παραγωγής και στην ολοένα και μεγαλύτερη εκμετάλλευση του κόσμου της εργασίας.

Όριο δήλωσης μαθημάτων

Το νέο όριο στη δήλωση μαθημάτων περιορίζει τους φοιτητές σε επιλογή μαθημάτων που αντιστοιχούν σε 46 ECTS δηλαδή το πολύ 9 μαθήματα σε κάθε εξάμηνο, σύνολο δηλαδή 18 τη χρονιά σε τουλάχιστον 3 εξεταστικές, συμπεριλαμβανομένων των διπλών. Αυτό επιβλήθηκε ουσιαστικά στο πλαίσιο του νέου, «καλύτερου» προγράμματος σπουδών στοχεύοντας στην «ορθότερη κατανομή του φόρτου των μαθημάτων» και τη σωστότερη διάρθρωση των ειδικοτήσεων.

Το πρόβλημα έγκειται στο ότι αυτή η νέα, βελτιωμένη διάρθρωση απορρέει σε μεγάλο βαθμό από πρόσθετους, αχρείαστους περιορισμούς, απαιτώντας έτσι την **ένταξη του φοιτητή/ριας σε ένα άκαμπτο, μη βιώσιμο πρόγραμμα**. Το όριο στις δηλώσεις, αν κάποιος υπολογίσει και τα χρωστούμενα μαθήματα που υπάρχουν, πράγμα απολύτως φυσιολογικό, όχι μόνο δε βελτιώνει τίποτα από τα προηγούμενα, αλλά σαμποτάρει τον προγραμματισμό και το πλάνο του/της κάθε φοιτητή/ριας και όλα αυτά χάριν μιας τυποποιημένης ιδέας που αναπαρήγαγαν και επέβαλαν 2-3 «δημιουργικοί» καθηγητές μας, ενώ παράλληλα, όπως παραδέχονται και οι ίδιοι στο πρόγραμμα σπουδών, διατηρούν μηδενική επαφή με το φοιτητικό σώμα.

Εμείς λαμβάνοντας υπ' όψιν τις αλυσίδες και την έλλειψη χρόνου, ωθούμαστε σε μια ανούσια διαδικασία επιλογής και ξεσκαρτάριασμα μαθημάτων με κριτήριο την ανελαστικότητα του προγράμματος και όχι βάση του προσωπικού μας ενδιαφέροντος και των αναγκών μας, κάτι που θυμίζει περισσότερο σταυρόλεξο παρά διαδικασία μάθησης και απόκτησης γνώσεων. Τελικά, καταλήγουμε πως το πτυχίο δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από μια πιστοποίηση της πειθίνιας και σκληρά εξοντωτικής καθημερινότητας της φοιτητικής μας ζωής, δηλαδή μια μίξη αντιεπισημονικών περιορισμών και μονόπλευρων αποφάσεων αναγκαία για τη καπιταλιστική παραγωγή.

Εξεταστικές μικρής διάρκειας

Στο ίδιο πνεύμα κυμαίνεται και η νέα μόδα των εξεταστικών, διπλών η μη, διάρκειας **τριών βδομάδων** στις οποίες είναι σχεδόν **αδύνατο κάποιος να ανταποκριθεί ικανοποιητικά**. Η μικρή διάρκειά τους δικαιολογείται απ' την «υποτιθέμενη» ανάγκη για περισσότερες διδακτικές ώρες και περισσότερο χρόνο για ενασχόληση με εργασίες. Αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να αντιμετωπιστεί με ουσιαστικότερες αλλαγές στο πρόγραμμα σπουδών που αφορούν την ίδια τη φύση των μαθημάτων και του καλύτερου καταμερισμού της ύλης τους και όχι με επιφανειακές αλλαγές-μπαλώματα με τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα. Βέβαια, και με το υπάρχον πρόγραμμα οι **εργασίες καταλήγουν πάντα να παραδίδονται μέχρι και μετά την εξεταστική**, οπότε μια αύξηση της θα παρείχε ευελιξία και περισσότερο διαχειρίσιμο χρόνο και για τα δύο. Σ' αυτό θα μπορούσε να συμβάλει και η **κενή εβδομάδα** στο κάθε εξάμηνο, η οποία στο πλαίσιο αυτής της γενικότερης αδικαιολόγητης εντατικοποίησης έχει χαθεί. Δεν είναι απλώς χρόνος ξεκούρασης αλλά ένα διάλειμμα στο οποίο ο φοιτητής μπορεί να ανταποκριθεί σε υποχρεώσεις, σχετικές ή μη με τη σχολή, πριν αρχίσει να αφιερώνει και πάλι το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του στο τυπικό πρόγραμμα σπουδών. Κάτι τέτοιο όμως περιφρονείται από την πλειονότητα των καθηγητών και, ειρωνικά και αντιθετικά με τα συμφέροντά τους, από αρκετούς συμφοιτητές μας, ως απόληξη της μικροαστικής τους ιδεολογίας που θεωρεί άχρηστο ότι δεν επιταχύνει το δρόμο για την ένταξη στη αγορά εργασίας και την επικείμενη φαντασιακή κοινωνική ανέλιξη που ονειρεύονται. Και φυσικά το νέο πρόγραμμα σπουδών, αφουγκραζόμενο τις καπιταλιστικές ανάγκες, δεν έχει χρόνο για κάτι τόσο παιδιάστικο η περιττό όπως η κενή εβδομάδα. Έτσι, έχει καταλήξει να αντιμετωπίζεται περισσότερο ως χάρη από τους καθηγητές και όχι ως δικαίωμα, παρά το ότι είναι πολύ διαδεδομένο σε πανεπιστήμια του εξωτερικού που τόσο συχνά προβάλλονται ως ιδανικά και άξια μίμησης.

Οι **αλυσίδες μαθημάτων**, τα **όρια δηλώσεων** και η **χρονική πίεση** δεν μπορούν πρακτικά να προσφέρουν κάτι στο σύνολο των φοιτητών και το μόνο που θα κάνουν είναι να υπηρετήσουν το σχέδιο το οποίο τα εφήυρε και τα έθεσε σε εφαρμογή. Την **ταχεία παραγωγή εξειδικευμένων εργαζομένων, εκπαιδευμένων σε εντατικοποιημένους και εξοντωτικούς ρυθμούς**. Ωστόσο τα παραπάνω δεν είναι οι μοναδικοί λόγοι για τους οποίους τα αντιμαχόμαστε. Τα μέτρα αυτά έχουν καθαρά **ταξικό χαρακτήρα** αφού πιο ευάλωτοι καθίστανται οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες μας που ανήκουν στον κόσμο της εργασίας. Αυτοί/ες που αναγκάζονται να δουλεύουν για να μπορέσουν να ζήσουν και ταυτόχρονα να σπουδάσουν σε μια αντικειμενικά πολύ απαιτητική σχολή, αυτοί και αυτές που μεγάλωσαν σε εργατικές οικογένειες και οι γονείς τους με

πολύ κόπο τους συντηρούν, όπως και οι μετανάστες/τριες που βιώνουν το κοινωνικό ρατσισμό συμπληρωματικά της πάγιας οικονομικής τους εξαθλίωσης.

Ακόμη, με τέτοια μέτρα έχουμε αξιακές διαφωνίες καθώς **αντιτίθενται στην ελευθερία των φοιτητών να μπορούν να καθορίσουν μόνοι τους το πρόγραμμά τους**. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι και δεν ανεχόμαστε να ρυθμίζουμε τον τρόπο που διαβάζουμε σύμφωνα με τις επιτάξεις άλλων αφήνοντας τελικά την παιδεία ως γόνιμο έδαφος και ιδεολογικό μηχανισμό των κεφαλαιακών και κρατικών αναγκών. Έχουμε διαφορετικές ανάγκες, συμφέροντα και κουλτούρα. Βιώνουμε πολιτικές φτωχοποίησης των κοινωνικών μαζών και για αυτό το λόγο τέτοιες ισοπεδωτικές και εξισωτικές πρακτικές μόνο βλαβερές μπορεί να είναι.

Βελτιώσεις μαθημάτων

Στο τμήμα μας δεν υπάρχει ίχνος μέριμνας σχετικά με τις βελτιώσεις μαθημάτων. Αντίθετα, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες που θέλουν να βελτιώσουν ένα βαθμού θα πρέπει να «κόψουν» το μάθημα μέχρι την ημερομηνία που δηλώνει ο καθηγητής, δηλαδή σε πολύ μικρό χρονικό περιθώριο. Κατά τη γνώμη μας αυτή η στενή οπτική περί του θέματος οδηγεί το μεγαλύτερο μέρος των φοιτητών/τριών σε μια πιο εντατικοποιημένη φοιτητική ζωή και παράλληλα περιορίζει ακόμα περισσότερο τα ήδη καταπιεστικά όρια, που δημιουργούν συνθήκες κοινωνικής και οικονομικής ασφυξίας, για όλους/ες εκείνους/ες τους φοιτητές που παλεύουν για την επιβίωση τους. Όλη αυτή η κατάσταση συνδράμει στην όλο και εντονότερη επίθεση που δεχόμαστε είτε σε υλικό, είτε σε ιδεολογικό επίπεδο. Είναι δικαίωμα κάθε φοιτητή και φοιτήτριας που είναι οικονομικά εξαθλιωμένος/νη να μην «κόβει» μαθήματα αλλά να τα βελτιώνει.

Εν κατακλείδι...

Θεωρούμε **αναγκαία και ικανή συνθήκη**, για τη κατάργηση αυτού του αντιελευθεριακού μεταρρυθμιστικού πακέτου, τη **δημιουργία μίας ταξικής κίνησης στα πλαίσια της σχολής**. Οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι του πανεπιστημίου, δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν και πρέπει να ενωθούν και να οργανωθούν, ούτως ώστε να πετύχουν υλικές νίκες και σταθούν αντιπαραθετικά των αντιεκπαιδευτικών επιδιώξεων της διοίκησης. Η διοίκηση ως ο ανώτερος, ο πιο πιστός και ο καλύτερος φρουρός του κρατικού ελέγχου της εκπαίδευσης όπως εκείνη ασκείται στο τμήμα μας δεν πράττει παρά αυτά που της αναλογούν. Έτσι και εμείς αντίστοιχα πρέπει να συγκροτήσουμε τις δομές και τις διαδικασίες που αντιμάχονται τις πρακτικές της και να αντιπαρατάξουμε ένα ενεργητικό κίνημα διεκδικήσεων δομημένο στις ανάγκες και τα συμφέροντα μας.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Είναι γεγονός ότι η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου δεν λειτουργεί έτσι όπως θα θέλαμε. Για να εξετάσουμε τους λόγους για τους οποίους συμβαίνει αυτό πρέπει να εντρυφήσουμε στη φύση του σώματος της, καθώς στη δομή της διαδικασίας και των επιδιώξεων που έχουν από αυτή οι οργανωμένες δυνάμεις.

Συμμετοχή των φοιτητών στη διαμόρφωση των πλαισίων

Στην σημερινή πραγματικότητα η πλειονότητα των φοιτητών/τριών αδιαφορεί να εμπλακεί στη διαδικασία της γενικής συνέλευσης, ενώ το μεγαλύτερο τμήμα του εμπλεκόμενου κόσμου περιορίζει τη δράση του στη κατάθεση μιας ψήφου και δεν εντάσσεται σε ένα πλαίσιο πάλης. Επιθυμούμε την συμμετοχή όλων στην λήψη και στην υλοποίηση των αποφάσεων της Γενικής Συνέλευσης. Δυστυχώς, επικρατεί ένα **κλίμα ανάθεσης** του αγώνα του φοιτητικού κινήματος σε αυτούς που δηλώνουν «πεφωτισμένοι» πρωτοπόροι, δηλαδή στις παρατάξεις. Είναι χρέος του φοιτητικού κινήματος να σπάσει αυτή τη νοοτροπία ανάθεσης ευθυνών και να ενεργήσει άμεσα στη βάση των συμφερόντων του. Όλα αυτά οφείλονται και στη κατάσταση που επικρατεί όπως περιγράφεται παρακάτω, αφού η συλλογική μας διαδικασία δεν πληροί ούτε καν τις δομικές προϋποθέσεις για να αποβεί παραγωγική. Κρίνουμε πως για την ύπαρξη μια γόνιμης ανοικτής διαδικασίας είναι απαραίτητη η αποδοχή και η συμμετοχή όλων, συλλογικοτήτων και ανεξάρτητων, στη διαμόρφωση του πλαισίου δράσεων.

Σώμά φοιτητικού συλλόγου

Αρχικά, το σώμα του φοιτητικού συλλόγου είναι διαταξικό, επομένως και τα συμφέροντα που προασπίζει μια διαδικασία σαν και αυτή είναι σίγουρα αμιγώς φοιτητικά. Αυτό δηλώνει πως δεν εκφράζονται με αυτή τη δομή οι ανάγκες και τα συμφέροντα των φοιτητών και φοιτητριών που ανήκουν στην εργατική τάξη, δηλαδή νυν ή μελλοντικοί/ες εργαζόμενοι/ες, άνεργοι/ες, μετανάστες/τριες. Επομένως, εφόσον αυτή η διαδικασία στερείται δυνατοτήτων για τον κόσμο της τάξης μας, πρέπει να προωθηθεί ένα νέο μοντέλο κινούμενο στη κατεύθυνση όπως τέθηκε πριν, με σκοπό την **ύπαρξη συλλογικών αποφάσεων γύρω από ένα σύνολο διεκδικήσεων και μακριά από τις συμβιβαστικές πρακτικές**.

Η δομή που προτάσσουμε

Όσον αφορά στο τρόπο με τον οποίο εξελίσσεται η διαδικασία οφείλουμε να αναφερθούμε στην υπερπολιτικοποίηση της από της υπόλοιπες οργανωμένες δυνάμεις, κάτι που δεν κεντρίζει το ενδιαφέρον κανενός και καμίας αφού λειτουργεί αντιδραστικά στην ουσία των γενικών συνελεύσεων. Αυτό που για εμάς καθίσταται ουσιώδες και σημαντικό είναι η συζήτηση, σε κυκλικό επίπεδο, ο σχεδιασμός και η κινητοποίηση τελικώς πάνω σε ένα πλαίσιο δράσεων που θα στοχεύουν στην εναρμόνιση του λόγου και της πράξης, θα βασίζονται στη συλλογική δύναμη και θα διεκδικούν πάνω στο επίπεδο των υλικών μας συμφερόντων. Για να γίνει εφικτό ένα τέτοιο πλάνο πρέπει **η διαδικασία αυτή να ανοίξει και σε όλα τα άλλα εργαζόμενα κομμάτια του τμήματος μας**, τέτοια όπως οι διοικητικοί υπάλληλοι, οι καθαρίστριες, οι μεταπτυχιακοί, οι διδακτορικοί και οι καθηγητές.

Σχετικά με τις υπόλοιπες οργανωμένες δυνάμεις

Παρόλα αυτά, στον αντίποδα αυτού του πλάνου στέκονται οι υπόλοιπες οργανωμένες δυνάμεις που αναπαράγουν μια κουλτούρα δύναμης και επιβολής ανεξαρτήτως ταξικής θέσης. Η γενική συνέλευση διαδραματίζεται πλέον με ένα μονότονο τρόπο και με το πέρας της κυριαρχεί η ανάθεση, δηλαδή η εναπόθεση του πλαισίου δράσεων σε μια ομάδα ατόμων. Αυτό συμβαίνει διότι το μεγαλύτερο μέρος των φοιτητών, που βιώνουν τη σχέση εργασίας-Κεφαλαίου, δεν εκφράζεται από τη διαδικασία, που μονοπωλείται από συζητήσεις ευρώ ή δραχμή, μέσα ή έξω από την Ευρωζώνη και άλλα τέτοια βαρύγδουπα πολιτικά σχέδια και θέτει σε δεύτερη μοίρα τις συζητήσεις και τις δράσεις γύρω από το κόστος φοίτησης, τις απολύσεις εργαζομένων, τη καθηγητική αυθαιρεσία και τη σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με το εργατικό. Θεωρούμε πως καμία τέτοια διαδικασία δεν μπορεί να αποτελέσει όργανο συλλογικών διεκδικήσεων, για αυτό το λόγο με τη συμμετοχή μας σε αυτή συμβάλλουμε στη προώθηση της προς μια κινηματική και αγωνιστική κατεύθυνση.

Blog:

<http://ClassROM.espivblogs.net/>

Email:

ClassROM@espiv.net

*Άνθρωπέ μου τι ξεφτίλα
Να σου χαλάνε το όνειρο
Κι εσύ να τους αφήνεις...*